

5th National Conference on Recent Achievements in Civil, Architecture and Municipal Engineering

Tehran - 2019

بررسی و تحلیل روند برنامه دهی در معماری

(نمونه موردی: اپل پارک 2، در تایلند شهر بانکوک)

مینا زارع (دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی دزفول)

نازنین ذهبی (دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی اهواز)

چکیده:

برنامه دهی معماری از اواخر دهه 1960 به عرصه معماری وارد شد ولی باندکی تأمل بر روی فعالیت آن در طول تاریخ نمی توان آن را جدا از مقوله طراحی معماری دانست امروزه مابین فعالیت های متعدد در طراحی پژوهی معماری برنامه دهی به عنوان یکی از مراحل فرایند طراحی محسوب میشود که توسط آن طراح با موضوع و اهداف یک پروژه ی طراحی به خصوص در زمینه نیازهای استفاده کنندگان محیط و بستر پروژه آشنا میگردد و بصورتی منظم این اطلاعات و ایده های مناسب را در سطوح مختلف مراحل طراحی به کار میگیرد. در دوران معاصر با توجه به اهمیت مقوله «برنامه دهی» در کلیه امور شاهد آن هستیم که نیاز به «برنامه دهی» در طراحی معماری نیز احساس می شود. ((برنامه دهی)) بخشی از فرآیند طراحی آن پروژه آشنا می شود. طراح، اطلاعات بدست آمده را دسته بندی می نماید و به کمک آنها بهترین تصمیمات را در خصوص مراحل گوناگون طراحی اتخاذ می کند. این مقاله در کنار ارائه معرفی از برنامه دهی معماری در شهر بانکوک پروژه ای تاسیس شود که پاسخگوی نیازهای تعاملی و فرهنگی و از همه مهمتر یک اپل پارک باشد و بخشهای مرتبط و بررسی با آن در تایلند شهر بانکوک، که توسط معماران شرکت نورمن فاستر و شرکا طراحی شده است و به عنوان یک نمونه موردی می پردازد و روش ((برنامه دهی)) آن را تشریح می نماید.

کلمات کلیدی:

برنامه دهی معماری، کانسپت، اپل پارک، تایلند شهر بانکوک

مقدمه:

برنامه ریزی، طراحی و مدیریت محیط کالبدی، بر رفتار، نحوه عملکرد و رضایت افراد، گروهها و تمامی سازمانها تأثیر میگذارد. طراحی، ساخت و بهره برداری از محیط پیرامونمان ممکن است منافع، یا هزینه هایی را بدنبال داشته باشد. این پیامها تا حد زیادی به کیفیت عملکرد مکان بستگی دارند. گذشته از کیفیت عملکرد مکان، روح فضا، ارزش نمادین و زیبایی شناختی آن، مشارکت اجتماعی مردم و فرصت آنها برای انتخاب، فرهنگ گروه یا سازمان، نشاط، سلامت و رفاه مردمی که در آن مکان زندگی می کنند، کار می کنند و از آن مکان بازدید می کنند، نیز بر میزان مزایا و هزینه بهره برداری از محیط طراحی شده تأثیر می گذارند، طراحی محیط کالبدی بدون پاسخ به تمامی این معیارها موجب میشود تا نتوان به تأثیرات مکانی مورد نظر دست یافت. (دورک، 1393)

فرآیند «پیش از برنامه ریزی» به «برنامه دهی پیش از طراحی» نامیده می شود. این فرآیند شکلی از طراحی پژوهی، فرآیند منظم جمع آوری «اطلاعات خام» تحلیل و سازماندهی «اطلاعات کاربردی» است که طی آن، کلیه تأثیرات بر محیط مورد نظر بررسی می شود. از آنجا که «برنامه دهی» به تأمین نیازهای عملکردی، اقتصادی، روحی و نمادین مردم و سازمانها می پردازد، این نیازها بعنوان نقطه اصلی کار برنامه ریز قرار میگیرد و در واقع بدلیل رفع همین نیازهاست که ساخت مکان می باید در زندگی ما شکل بگیرد. استفاده از یک «برنامه پیش از طراحی» فکر شده، مجموعه ای از دستورالعملها نیست بلکه مجموعه ای از توضیحاتی است که برای پیشنهادها ارائه می شوند، این توضیحات نشان میدهند که چرا برخی